

Šiame
numeryje
skaitykite:

2 psl.

Aptarta praėjusių metų
LPŪA veikla ir išrinkta
nauja valdyba

Ūkininkams — apie
laisvąją elektros
energijos rinką

3 psl.

Kalėdinis bėgimas su
PIK-NIK, DOBILU ir TICHE

Mes jau buvome kitur, o
dabar geriausia —
„Žemaitijos piene“!

4 psl.

2012 m. IV ketvirčio
geriausieji ūkininkai

5 psl.

Jiems sausis — neeilinių
gimtadienių mėnuo

6 psl.

ABF „Šilutės Rambynas“:
istorija, darbai, žmonės

7 psl.

Gera melžėja — geros
kokybės pienas

8 psl.

„Žemaitijos pieno“
valdyba sveikina

Leidžia
Lietuvos
pieno ūkių
asociacija
kartą per mėnesį,
nuo 1995 09 23.

Pienininkystė

Darbas apsaugo mus nuo trijų didžiųjų blogybių: nuobodulio, ydų ir skurdo. Volteras.

2013 01 24, Nr. 1 (183)

Metų gaminio apdovanojimai — net trims „Žemaitijos pieno“ produktams

Iš kairės: Lietuvos pramonininkų konfederacijos prezidentas Robertas Dargis, „Žemaitijos pieno“ „Dobilas“ ir „Magija“ pardavimų ir rinkodaros vadovai Mindaugas Baltrušaitis ir Jolita Gedgaudienė su premjeru Algirdu Butkevičiumi.

Baigiantis metams, kasmetiniame konkurse „Lietuvos metų gaminys 2012“ du aukso ir vieną sidabro medalį pelnė akcinės bendrovės „Žemaitijos pienas“ gaminiai. Dviejų lygių ekspertų ir įvairioms pramonės ir verslo šakoms atstovaujanti komisija, apibendrinusi ekspertų išvadas, nusprendė, jog šie gaminiai — aukščiausios kokybės produktai.

Aukso medaliais pasipuošė glaištytas varškės sūrelis „Magija“ su aguonomis, ekologiškas jogurtas „Dobilas“ su obuoliais ir grū-

dais, o sidabrą pelnė „Pik-Nik“ plėšomos sūrio dešrelės su vyntu kumpiu. Lietuvos pramonininkų konfederacijos organizuo-

jamas konkursas — siekis didinti aukštos kokybės lietuviškos produkcijos konkurencingumą, pristatyti ir įtvirtinti šalies pramonės produkciją, prekes ir paslaugas vietiniam ar tarptautiniam vartotojui, skatinant rinktis kokybišką lietuvišką produktą. O tai reiškia, jog metų gaminiu tituluojamas produktas yra itin aukštos kokybės.

Prieš porą mėnesių, norėdamas patenkinti išrankiausio vartotojo poreikius, „Žemaitijos pienas“ išplėtė glaištytų varškės sūrelių asortimentą ir pradėjo gaminti sūrelius su aguonomis. Ilgai laukti neteko, kol naujas gaminys gavo itin aukštą ir iškaltą pripažinimą.

(Nukelta į 2 psl.)

Geriausiams — dovanos ir padėkos raštai

Praėjusių metų pabaigoje — gruodžio 28-ąją — „Žemaitijos pieno“ darbuotojai sugužėjo į Žemaitės dramos teatro salę palydėti 2012-ųjų metų ir pasidžiaugti nuveiktais darbais.

(Nukelta į 4 psl.)

L.e.p. generalinis direktorius Robertas Pažemeckas įteikė dovaną ir padėkos raštą virtuvės darbuotojui Albertui Jonušui.

Sveikiname GERIAUSIUS ŪKININKUS!

Už gruodžio mėnesį

1-oje grupėje

(per dieną parduoda nuo 50 iki 199 kg natūralaus pieno)
Alfonsas Valančius — Gedrimų k., Gadūnavo sen., Telšių r.

2-oje grupėje

(per dieną parduoda nuo 200 iki 499 kg natūralaus pieno)
Rūta Galdikienė — Prūsalių k., Nausodžio sen., Plungės r.

3-ioje grupėje

(per dieną parduoda nuo 500 iki 999 kg natūralaus pieno)
Vytautas Maraula — Grygaliskės k., Ž.Naujamesčio sen., Šilutės r.

4-oje grupėje

(per dieną parduoda nuo 1000 iki 1999 kg natūralaus pieno)
Robertas Armalis — Pagramantės k., Šačių sen., Skuodo r.

5-oje grupėje

(per dieną parduoda nuo 2000 kg ir daugiau natūralaus pieno)
Edvardas Kesminas — Jovaišiškės k., Babrungo sen., Plungės r.

Geriausio ekologiško pieno grupėje —

Marcelis Andruška — Nešukuočių k.,
Plungės r. sav., Plungės r.

Metų gaminio apdovanojimai — net trims „Žemaitijos pieno“ produktams

(Atkelta iš 1 psl.)

Šių varškės sūrelių gamyboje ne-naudojami jokie maisto priedai: tirštikliai, stabilizatoriai, konservantai. Glaistyti varškės sūreliai gaminami tik iš natūralių pieno produktų ir kitų vertingų maisto priedų, kuriems yra keliami labai griežti reikalavimai.

Aukso medalių įvertintas dar vienas ne taip seniai rinkoje pasirodęs gaminys — ekologiškas jogurtas „Dobilas“ su obuoliais ir grūdais. Aukšto pasiekimo pagrindu tapo itin griežtus kokybinius gamybos reikalavimus atitinkantis produktas. Ekologiško jogurto „Dobilas“ sudėtyje nėra želatinos, o kremas pasiekiamas aukštos kokybės ekologiniais pieno baltymais, kuriuos žmogaus organizmas lengvai įsi-

savina. Pagamintas iš 100 proc. ekologiškos žaliavos iš ekologiinių ūkių, kur draudžiama naudoti genetiškai modifikuotus organizmus, chemikalus, fungicidus, sintetinius priedus, antibiotikus, hormonus.

Sidabro medalį pelniusios plėšomos sūrio dešrelės su kumpiu „Pik-Nik“ yra gaminamos iš aukščiausios kokybės karvių pieno vienoje iš „Žemaitijos pieno“ įmonių grupės bendrovių — „Šilutės Rambyne“. Siekiant išplėsti vartotojų pamėgto produkto asortimentą, sukurtuose sūrio dešrelėse naudojamas aukščiausios kokybės natūralus vytintas kumpis. Smulkin-to kumpio dalelės ne tik praturtina produkto skonį, bet ir suteikia pridėtinės vertės — sūrio dešrelės papildomos mineralinėmis medžiagomis. Aukso medaliu sužibė-

Iš kairės: Lietuvos pramonininkų konfederacijos prezidentas Robertas Dargis, „Žemaitijos pieno“ rinkodaros vadovas Vytautas Oleškevičius ir premjeras Algirdas Butkevičius.

jo ir „Žemaitijos pieno“ įmonių grupei priklausiančios bendrovės „Klaipėdos pienas“ vanilinis plombyras vafliniame ragelyje su laz-

dynų riešutais bei belgiško šokolado glaistu „Dione“.

„Pienininkystės“ informacija

Naujienos ir aktualijos

* 2012 m. išaugo žemės ūkio bendroji pridėtinė vertė. Išankstiniais Lietuvos statistikos departamento duomenimis, 2012 m. žemės ūkio pridėtinė vertė to meto kainomis sudarė 3,4 mlrd. litų arba 10,9 procento daugiau nei 2011 m. Tai lėmė geresnis žemės ūkio augalų derlius.

Gyvulininkystės produkcijos vertė padidėjo 1,6 procento. Įtakos tam turėjo 2,2 procento padidėjusios gyvulininkystės produktų supirkimo kainos, iš jų kiaušinių — 39,2 procento, kiaulių — 12,9, galvijų — 8,6 procento. Gyvulininkystės produkcijos gamybos apimtis padidėjo nežymiai (1,3 proc.): daugiau surinkta kiaušinių (7,9 proc.), išauginta naminių paukščių (5,9 proc.), primelžta pieno (2,8 proc.), bet sumažėjo išaugintų galvijų (7,3 proc.) ir kiaulių (2,3).

* Nuo šių metų sausio 1 dienos didinami privalomųjų pieno mėginių tyrimo įkainiai. Daugiausiai už tyrimus teks mokėti valstybei ir supirkėjams. Mažiausia finansinė našta guls ant pieno gamintojų pečių.

Pieno tyrimų įkainiai susideda iš trijų dalių. Vieną trečdaliį juos atliekančiai bendrovei sumoka valstybė, kitą — pieno supirkimo įmonės, dar vieną trečdaliį — pieno gamintojai. Pasak tyrimus atliekančių „Pieno tyrimų“ vadovo Sauliaus Savickio, kainos nesikeitė nuo 2008 metų, todėl nuspręsta jas peržiūrėti. Pieno mėginių tyrimo tvarka lieka tokia pati, keičiasi tik įkainiai. Nuo 2013 metų sausio 1 d. riebalų, baltymų, somatinių ląstelių tyrimas kainuoja 2,30 Lt (be PVM), bendro bakterijų skaičiaus tyrimas — 3,78 Lt, inhibitorinių medžiagų — 2,38 Lt, pieno užšalimo temperatūros tyrimas — 3,24 Lt. Per mėnesį už vieno pieno gamintojo ištirtą pieną supirkėjui tyrimo kaina didėja 98 šimtosiomis cento, valstybei tai kainuos 88 šimtasias, o pieno gamintojui — 18 šimtųjų cento. Tai pasak žemės ūkio ministerijos atstovų padės ne pačius geriausius laikus išgyvenančiai pieno tyrimo atliekančiai įmonei.

* Pieno kokybės užtikrinimo programa džiugina puikiais rezultatais. Valstybinei maisto ir veterinarijos tarnybai prieš 2 metus pradėjus įgyvendinti plačią veiksmų programą superkamo žaliavinio pieno kokybė pagerėjo daugiau nei 20 proc. Specialistai teigia, kad ženkliai pagerėjo visi pieno saugos ir kokybės parametrai, tačiau pasiektais rezultatais apsiriboti neketinama.

2012 metų valstybinės kontrolės duomenimis, pasiektas ypač geras žaliavinio pieno saugos rodiklis — nenustatyta atvejų, kad į perdirbimo įmones būtų atvežtas pienas, užterštas inhibitorinėmis medžiagomis. Ženkliai pagerėjo ir pieno kokybės parametrai — bendras bakterinis užterštumas piene sumažėjo 50 proc., o somatinių ląstelių skaičius — 60 proc.

* Sveikatos draudimo įmoka padidėjo ir ūkininkams. Nuo sausio didėja privalomojo sveikatos draudimo (PSD) įmokos savarankiškai besidraudžiantiems bei dirbantiems pagal verslo liudijimus. Mėnesio įmoka jiems didėja nuo 77 iki 90 litų.

Aptarta praėjusių metų LPŪA veikla ir išrinkta nauja valdyba

Sausio 18-ąją įvyko Lietuvos pieno ūkių asociacijos (LPŪA) visuotinis narių susirinkimas.

Pirmiausia Asociacijos administracijos direktorius Osvaldas Šarmavičius pateikė Asociacijos veiklos finansiniais metais ataskaitą, kuri buvo patvirtinta. Svarstant antrąjį klausimą,

taip pat patvirtinta Asociacijos 2012 metų finansinė atskaitomybė. Vėliau vyko LPŪA valdybos narių rinkimai. Valdybos nariais išrinkti:

Vladas Martinonis (Rokiškio r.); Algirdas Bladžinauskas (Šilutė); Mindaugas Čėjauskas (Telšiai); Julius Čiuras (Panevėžio r.);

Antanas Dambrauskas (Šilalės r.); Raimundas Jančiauskis (Telšių r.); Ernesta Kasperavičienė (Pakruojo r.); Vaidotas Kiniulis (Šilalės r.); Romualdas Kuchalskis (Mažeikių r.); Jonas Lapinskas (Telšių r.); Jovita Mikalauskienė (Telšių r.); Vitoldas Norkus (Šiaulių r.); Algirdas Pažemeckas (Telšiai); Petras Skrodenis (Šilalės r.); Arūnas Stalionis (Radviliškio r.); Gražina Stanevičienė (Kretingos r.); Mečislovas Staškus (Panevėžio r.).

Susirinkime patvirtinta Asociacijos naujų įstatų redakcija. Bene svarbiausias punktas, leidžiantis papildyti Asociacijos veiklos rūšis, — informacinių paslaugų veikla, reklama ir rinkos tyrimas.

Vėliau buvo nustatyti Asociacijos narių mokesčiai 2013 metams ir aptarti kiti klausimai.

Susirinkime naudingą informaciją apie tai, kad nuo 2013 metų sausio 1 dienos visos įmonės privalo pasirinkti nepriklausomą elektros energijos tiekėją, pateikė „Latvenergo“ verslo klientų vadybininkas Karolis Bagdonas.

Posėdžiauja LPŪA nariai.

Ūkininkams — apie laisvąją elektros energijos rinką

Jau nuo šių metų sausio 1 dienos visos verslo įmonės (įskaitant ir ūkininkus, turinčius komercinės paskirties objektus) privalo pasirinkti nepriklausomą elektros energijos tiekėją. Laisvoji elektros rinka jau nėra naujiena daugiausiai elektros suvartojančioms didžiosioms įmonėms, tačiau šiais metais į ją įsilies didžiausias skaičius naujų rinkos dalyvių. Dažniausiai tai smulkios ir vidutinės įmonės, kurioms šis rinkos liberalizavimas kelia daug klausimų — kas yra ta laisvoji elektros rinka, kas ją sugalvojo ir ką su ja daryti? Į visus juos ir pasistengsime atsakyti.

Kas „sugalvojo“ laisvąją elektros rinką?

Laisvosios elektros rinkos modelis Lietuvoje taikomas pagal 2003 m. priimtą ES direktyvą dėl elektros energijos rinkos. Šios direktyvos, o tiksliau laisvosios elektros rinkos pagrindinis tikslas — sumažinti monopolį, skatinti konkurenciją ir sukurti bendrą Baltijos šalių, o vėliau ir visos Europos elektros energijos rinką. Kuo daugiau elektros tiekėjų, tuo daugiau konkurencijos dėl kainos ir aptarnavimo, tuo didesnė nauda galutiniam vartotojui — ar tai būtų didelė ar maža įmonė.

Prievolė pirkti elektrą laisvojoje rinkoje įsigaliojo nuo 2013 m. sausio 1 d. Įmonės, nepasirinkusios nepriklausomo tiekėjo, už elektrą nuo šių metų pradžios mokės daugiau pagal pasikeitusią apmokestinimo tvarką, numatytą Elektros energetikos įstatyme. LESTO jiems teks elektros energiją jau kaip garantinis tiekėjas, t.y. brangiau nei gaudavo iki

šių. Įmonės gali rinktis tiekėją bet kada, tačiau nepasirinkę sąskaitas nuo 2013 m. sausio mėnesio gaus apie 20 proc. didesnes. Klientams, kuriems užtikrinamas garantinis elektros energijos tieki-mas, nuo 2013 m. sausio mėnesio garantinio elektros energijos tiekimo kaina yra 20,779 ct/kWh be PVM. Kai tuo tarpu nepriklausomas elektros energijos tiekėjas gali pasiūlyti 3-4 centais mažesnę kainą.

Kas gi ta laisvoji rinka?

Laisvoji rinka yra tarsi didelis baseinas pilnas vandens, į kurį visi tiekėjai pila vandenį, o vartotojai vamzdeliais jį pasisemia. Skirtumas tik tas, kad vandenį galima laikyti talpykloje, o elektros ne, todėl svarbu jos patiekti tiek, kiek vartotojai sunaudoja. Šis „baseinas“ priklauso valstybiniam elektros tiekėjui „LESTO“, tačiau vandenį į jį pila kiti tiekėjai — elektros pardavėjai. Tai reiškia, kad elektrą tiekia pardavėjai pagal tai, kiek jos nuperka galutiniai vartotojai,

o elektrą paskirsto ir „atveda“ iki vartotojų durų „LESTO“.

Taip atskiriama elektros gamyba, tiekimas ir paskirstymas rinkos siekiant sukurti bendrą Baltijos šalių rinką. Palaipsniui ji bus prijungta prie Skandinavijos modelio — „Nord Pool Spot“ biržos. Motyvas paprastas — kuo didesnė rinka, tuo didesnė konkurencija. Pirmasis elektros rinkos liberalizavimo etapas buvo 2010 m., kuomet nepriklausomus tiekėjus galėjo pasirinkti tik didžiosios įmonės, kurių leistinoji galia didesnė nei 400 kW. Nuo 2011 m. prievolė įgijo ir vidutinės įmonės, kurių galia 100 kW ir daugiau, nuo 2012 m. — ir smulkiojo verslo įmonės, kurių leistinoji galia yra 30 kW. Visos įmonės be išimties privalės pirkti elektrą laisvojoje rinkoje nuo 2013 metų.

Šiuo metu oficialiai įregistruotų, licencijas turinčių nepriklausomų elektros tiekėjų yra 65, o realiai veikiančių — apie 20. Visą tiekėjų sąrašą galima rasti Valstybės kainų ir energetikos kontrolės komisijos puslapyje www.regula.lt

Kas pasikeis, atsivėrus rinkai?

Pasirinkęs nepriklausomą elektros tiekėją ir sudaręs fiksuotos kainos sutartį, klientas žinos, kiek elektra jam kainuos iki sutarties pabaigos. Net jei elektros kaina padidėtų, pavyzdžiui, dėl išaugu-

sių kuro kainų, nepriklausomas elektros tiekėjas kaštus padengtų pats. Vadinasi, klientas gali būti ramus, kad sąskaita neišaugs, taip pat galės valdyti pinigų srautus ir planuoti finansus visą sutarties laikotarpį.

„Sudariusios sutartį šiandien, įmonės už elektros energiją sumokėtų apie 20 proc. mažiau nei moka dabar garantiniam tiekėjui pagal Valstybinės kainų ir energetikos kontrolės komisijos nustatytą tarifą. Pagal Elektros energetikos įstatymą, įmonėms, kurios nepasirinks elektros tiekėjo, elektrą ir toliau teks visuomeninis tiekėjas, tačiau su 20 proc. antkainiu. Be to, klientai negalės rinktis kainos, o garantinio tiekėjo elektros tarifas nėra pastovus — tinklo operatorius jį gali koreguoti du kartus per metus, todėl elektros kaina nuolat kinta.

Įmonėms laisvosios rinkos modelis taip pat palankus dėl augančios konkurencijos — kuo daugiau tiekėjų, tuo smarkiau jie varžosi, kad klientams pasiūlytų parankias sąlygas. Tokia konkurencija mažina kainas, o vartotojas gali rinktis iš daugybės tiekėjų ir neprivalo pirkti elektros ten, kur nenori.

Laukiame jūsų skambučių tel. 8~700 77000 arba sutartį galite sudaryti www.elektrum.lt

Ričardas Tvaronas „Elektrum Lietuva“ pardavimo vadovas

Kalėdinis bėgimas su PIK-NIK, DOBILU ir TICHE

Baigiantis 2012-iesiems Vilniuje surengtas jau 37-asis kalėdinis bėgimas. Sostinės gatvės buvo užplūdę Kalėdų seneliais, snieguolėmis ir nykštukais persirengę bėgikai.

Viena didžiausių Lietuvos pieno perdirbimo įmonių „Žemaitijos pienas“ su maisto produktų rinkoje puikiais vertinimais ir gerai žinomais prekiniais ženklais DOBILAS ir PIK-NIK tradicinį kalėdinį bėgimą remia jau penkerius metus. Šventę taip pat rėmė ir natūralus mineralinis vanduo TICHE SPORT. Šventę pagyveno joje dalyvavę plėšomų sūrio dešrelių personažai PIK-NIK ir CHEERAFA.

Varžybų metu gyvuoja tradicija bėgti vilkint Kalėdų senelio ar Snieguolės aparais. Prieš kiek daugiau nei dešimt metų ji gimė visai netikėtai.

Bėgimo organizatoriai pastebėjo, kad kai kurie lėtesni bėgikai sutrinka, kai į juos, bėgančius gatvėmis spaudžiant šaltukui, bado pirštais praeiviai. Tuomet jiems buvo pasiūlyta „pasislėpti“ po Kalėdų senelio kostiumais. Praeiviai tokius bėgikus ėmė sveikinti, linkėti sėkmės ir kitaip palaikyti, todėl originali idėja priėjo. Dabar dalyvauti bėgime pasipuo-

šus originaliu kostiumu ryžtasi šimtai bėgikų mėgėjų. Kalėdinis bėgimas — pirmiausiai yra šventė, todėl aukštų rezultatų nesiekiantys sportininkai tiesiog mėgaujasi bėgimu žiemą.

Pagrindinė varžybų distancija — 12 kilometrų. Šis skaičius simbolizuoja 12 mėnesių. Norintys galėjo įveikti per pusę trumpesnę distanciją. Be to, galima bėgti ir trumpą 1,5 km bėgimą tiems, kurie bijo šaltuko ar mėgsta trumpas distancijas bei „Nykštukų bėgimas“.

Vaikai iki 12 metų galėjo lenktyniauti 100 metrų traseje. Visų bėgimo grupių nugalėtojai apdovanoti PIK-NIK firmomis prizais — futbolo kamuoliais ir marškinėliais, taip pat gardžiais DOBILLO produktais, gaminamais iš neužterštoje aplinkoje, sveikų, laisvai ganykliniu laikotarpiu besiganančių karvių pieno, pritaikius ekologinį gamybos būdą DOBILAS.

Mes jau buvome kitur, o dabar geriausia — „Žemaitijos piene“!

Su nesąžiningais — nepakeliui

Arūnas Stalionis su „Žemaitijos pieno“ bendrove bičiuliauja nuo 2008-ųjų rugpjūčio. Tada, perėmęs iš savo tėvo ūkį, pradėjo savarankiškai ūkininkauti.

Kaip pamena „Žemaitijos pieno“ Žaliavos pirkimo vadybininkė Aldona Kriščiūnienė, Arūnui jau senokai „virė kraują“ dėl ankstesnių pieno supirkėjų neatsisakymo ir betvarkės. Jis vis sakydavo: „Kai pradėsiu savarankiškai ūkininkauti, tada ir pasirašysiu sutartį tiekti pieną „Žemaitijos pienui“. Mat buvę pieno supirkėjai su ūkininku elgėsi nepagarbiai — pieną atvykdavo paimti išsimiegoję, apie 10 ar 11 valandą, kai jau buvo rikiuojami ir trukdomi kiti darbai. Be to, įžūliai

mažino pieno riebumo ir baltymingumo rodiklius, nelaiku ir Arūno netenkinančiomis kainomis atsiskaitydavo už parduotą produktą. Pasak ūkininko, pradėjus pieną tiekti „Žemaitijos pienui“, ankstesnių problemų nebeliko: pienas be jokių trukdžių iš ūkio paimamas ankstyvą rytą, reguliariai du kartus per mėnesį ir palankiomis ūkininkui kainomis atsiskaitoma už parduotą produktą, nekyla jokių abejonių dėl supirkėjų sąžiningumo, nustatant pieno kokybės rodiklius.

Neatsitiktinai principingas, darbštus ir sąžiningas ūkininkas yra renkamas Lietuvos pieno ūkių asociacijos valdybos narių, kur atstovauja daugelio pieno ūkių šeiminių interesams.

Radvilaiškio rajono Šeduvos seniūnijos Daukantų kaime ūkininkaujantys Rima ir Arūnas Stalioniai turi 31 melžiamą karvę ir 19 telyčių. Jie ir kitiems gali iš savo patirties pasakyti, jog tik pagarbus ir sąžiningas bendradarbiavimas neša abipusę naudą ir ūkininkams, ir pieną perdirbančiai bendrovei. Svarbiausia — nuovokiai pasirinkti tokią bendrovę. Rima ir Arūnas mano, kad jie pasirinkę „Žemaitijos pieną“ ekonomiškai sustiprino savo pieno ūkį ir susikūrė jaukesnį kasdienį gyvenimą kaime.

A.Stalionis.

Specialistas pataria

Gera karvių nagų priežiūra — didesni primilžiai

Rolandas Jocius karvių nagų techniku dirba penkerius metus. Specialistas daugiausiai suteikia paslaugų „Žemaitijos pieno“ lojaliems ūkininkams, nes su šia bendrove yra pasirašęs bendradarbiavimo sutartį.

Praėjusiais metais Kėdainiuose gyvenantis veterinarijos specialistas tvarkė nagus apie 5 tūkst. karvių. Paslaugų neatsisako suteikti visoje Lietuvoje, tačiau daugiausiai darbuojasi Žemaitijos regione. Natūralu, nes čia susitelkusi dauguma „Žemaitijos pienui“ savo produkciją tiekiančių ūkininkų.

Prasidėjus 2013 metams Rolandą sutikome Telšių rajone, Jonauskų kaime, besidarbuojantį pas ūkininką Dainių Dargį. Čia specialistas net tris dienas 68 melžiamoms karvėms tvarkė nagus ir pjaustė ragus.

Ekologinį ūkį valdantis Dainius pasikvietė Rolandą ne atsitiktinai. Ne iš vieno ūkininko girdėjo, jog šis specialistas yra profesionalus ir sąžiningas. Tai patvirtino ir Lietuvos pieno ūkių asociacijos direktorius Osvaldas Šarmavičius teigdamas, jog kėdainiško darbą visuomet lydi kuo puikiau įvertinimai. Dainius stengiasi kuo geriau tvarkyti pieno ūkyje, bandą ap rūpina iš savo pievų visaverčiais pašarais. „Tai nuoširdus ir tikras ūkininkas, kuris nesistenčia savo problemų „vynioti į vatą“, o atvirai kalbasi ir tariasi“, — telšiškį dalykiškai apibūdino „Žemaitijos pieno“ Žaliavos pirkimo vadybininkas Gvidas Domarkas.

Kodėl svarbu pieno ūkiuose tvarkyti karvių nagus? — pasiteiravome specialisto.

Atsakymas buvo paprastas — kad karvės būtų sveikos ir duotų kuo daugiau kokybiško pieno. Nagas karvėms rekomenduojama tvarkyti bent du kartus per metus, tada išvengsime tokių įvairiausių ligų, kaip tarpunagės dermatitas, laminitas, tarpunagės flegmona, nagų rago įtrūkimas, baltosios linijos uždegimas, nagų pado opa, Mortellaro liga (pirštų dermatitas).

Nagų ligos atneša labai daug nuostolio, nes labai sumažėja pieno primilžis. Pasak mokslininkų, tyrimais nustatyta, kad iš karvių, kurių nagos buvo gerai prižiūrimos ir reguliariai tvarkomos, per laktaciją vidutiniškai primelžta po 1 tūkst. 500 kg pieno daugiau negu iš tų karvių, kurių nagos neprižiūretos.

Rolandas Jocius pastebėjo, jei karvė serga nagų liga, didesnė jos svorio dalis tenka vienai nagai. Jei pažeista užpakalinė koja, nenormaliai formuojasi išorinės nagos ragas, o jei priekinė — tuomet didesnė apkrova tenka vidinei nagai. Daugeliu atvejų, karvėms sergant užpakalinių galūnių ligomis, išorinė naga būna aukštesnė už vidinę, dėl to ji tenka didesnis

krūvis, ant pado atsiveria žaizdos (opos) ir karvė pradeda šlubuoti. Optimalus nagos kampas su grindimis yra apie 45 laipsniai. Jei tas kampas didesnis, tuomet užauga per didelis užpenčių rago sluoksnis, o jei mažesnis, tai rodo, kad per ilgą nagų galą.

Dažniausiai serga produktyvios karvės, laikomos ant kietų betoninių ar grotelinių grindų arba dėl peršalimo. Nagos gyvuonyje pradeda kauptis skystis, kuris atplėšia raginę kapsulę nuo gyvuonies. Karvė jaučia didelį skausmą, stovėdama daugiau remiasi užpenčiais, kojas pakisdama sau po pilvu. Laiku pastebėjus susirgimą, pašalinus ligą sukėlusias priežastis ir pritaikius tinkamą gydymą, skysčiai išsiskirsto ir gyvulys pasveiksta.

Netinkamas karvių šėrimas taip pat skatina šlubavimą. Ypač pavojinga staiga pakeisti pašarus. Prieš veršiamąsi, kai gyvulio organizmas turi prisitaikyti prie naujos būklės, reikia ypač atidžiai sudaryti racionus, nes per užtrūkimo laikotarpį reikia sumažinti ar visai neduoti koncentratų pašarų, duoti pakankamai stambiųjų pašarų (šienas, šienainis, šiaudai). Pereinant nuo tvartinio šėrimo prie ganymo reikalingas dviejų savaičių pereinamasis laikotarpis, kurio metu palaipsniui mažinamas stambiųjų pašarų, o didinamas žolės kiekis. Tinkamas šėrimas neišgydo šlubavimo, bet sumažina galimybę susirgti nagų ligomis. Tai profilaktinė priemonė, pailginanti karvės gyvenimą.

„Pienininkystės“ informacija

R.Jocius.

D.Dargio ūkyje R.Jocius tvarkė karvių nagus ir trumpino ragus.

Kalėdinėje mugėje Sankt-Peterburge

Net 25 dienas — nuo gruodžio 21-osios iki sausio 14-osios Sankt-Peterburge šurmuliavo septintoji kalėdinė mugė.

Distributorius Rusijoje „Univita“ šioje mugėje pristatė vieną iš didžiausių ir moderniausių Lietuvos pieno perdirbimo įmonių „Žemaitijos pieno“ bendrovę su

legendiniu kietuoju sūriu DŽIUGAS, plėšomomis sūrio dešrelėmis PIK-NIK ir kitais gardžiais įmonės gaminiais.

Mugės lankytojai noriai pirkė žemaičių produktus. Ypač juos domino sūris DŽIUGAS medinėse pakuotėse.

Kalėdine muge taip pat domėjosi ir joje apsilankę aukšti Sankt-Peterburgo miesto valdžios pareigūnai, diplomatai, stambiausių prekybos centrų vadovai ir vadybininkai.

Įvairiaspalvė mugės programa subūrė visų kartų atstovus. Ne vienam ši šventė asocijuosis su lietuviškomis lauktuvėmis artimiesiems, ant kurių puikuoja firminiai „Žemaitijos pieno“ bendrovės prekių ženklai.

„Žaliają savaitę“ papuošė DŽIUGAS

Berlyne sausio 18-27 dienomis vyko tradicinė žemės ūkio, maisto bei aplinkosaugos paroda „Grüne Woche 2013“ („Žalioji savaitė 2013“), į kurią atvyko žemės ūkio produktų gamintojai iš 67 šalių. Joje dalyvavo ir „Žemaitijos pienas“ su įmonės tituluočiausiu gaminiu — kietuoju fermentiniu sūriu DŽIUGAS.

Į Berlyną kiekvienų metų sausį suvažiuoja beveik viso pasaulio žemės ūkio produktų gamintojai, ūkininkai, žemės ūkio mašinų bei maisto pramonės šakų atstovai, kurie ten demonstruoja savo pasiekimus, inovacijas ir naujoves.

Berlyne rengiama nuo 1926 metų „Žalioji savaitė“ — didžiausia paroda ne tik Europoje, bet ir, ko gero, visame pasaulyje, pritraukianti dešimtis tūkstančių berlyniečių bei Vokietijos sostinės svečių. Šiemet joje dalyvauja 67 valstybės, veikia 26 paviljonai, išsidėstę 115 tūkst. kv.m plote. Iš viso šiais metais parodoje dalyvavo 1630 delegacijų. Čia vyko forumai ir dalykiniai politikų bei verslo atstovų susitikimai, kurių metu sprendžiami agrarinės politikos bei strateginių investicijų

klausimai.

Berlyno „Žaliojoje savaitėje“, tradiciškai dalyvavo ir Lietuvos delegacija, vadovaujama žemės ūkio ministro Vigičiauskos. Lietuvos stendas Berlyno parodoje — stilizuota kaimo sodyba. Ji nekinta daug metų, stendas veikia toje pačioje vietoje, todėl parodos lankytojų, daugiausia vokiečių, jis puikiai pažįstamas.

Lietuvos stendą šių metų Berlyno „Žaliojoje savaitėje“ papuošė „Žemaitijos pieno“ gaminamas kietasis fermentinis sūris DŽIUGAS. Šis žemaičių išskirtinis gaminy, pelnantis aukščiausius įvertinimus šalies ir tarptautinėse parodose, ir „Žaliojoje savaitėje“ sulaukė ypatingo lankytojų dėmesio.

Geriausiams — dovanos ir padėkos raštai

(Atkelta iš 1 psl.)

Pirmiausia su švente visus susirinkusiuosius, o ypač pačius geriausiuosius — praėjusių metų visų keturių ketvirčių nugalėtojus — pasveikino bendrovės Personalo ir teisės departamento direktorė Diana Abelkienė. Ji palinkėjo, kad ir 2013-aisiais kiekvienas darbuotojas, nepriklausomai nuo jo pareigų, savo kūrybiškumu, žiniomis ir iniciatyva prisidėtų prie bendrovės plėtros ir teikiamų paslaugų kokybės gerinimo.

Po to į Žemaitės dramos teatro sceną pakviestas bendrovės l.e.p. generalinis direktorius Robertas Pažemeckas įteikė praėjusių metų geriausiams įmonės darbuotojams dovanas ir padėkos raštus, kur originaliai kiekvienam padėkota ir pasidžiaugta nuveiktu darbu. Renginyje pasveikintas ir simboline dovanėle apdovanotas bendrovės automatikas Ramūnas Bagužas, daugiausiai per metus įmonės bibliotekoje perskaitęs knygų.

Po apdovanojimų įteikimo ceremonijos svečius linksmino Klaipėdos šokių akademijos šokėjai, nuotaikingasis Žilvinas Žvagulius, LTV televizijos projekto „Triumfo arka“ dalyvis, įspūdingo balso savininkas Mindaugas Rojus ir žaviosios „Electric Ladies“ merginos.

Renginį vedė ir puikią vakaro nuotaiką garantavo UAB „RV plius“ kompanijos darbuotojas Dovydas Bajoras.

2012-ųjų metų visų ketvirčių geriausieji

AB „Žemaitijos pienas“

Vaclovas Jonikavičius, mašinistas-šaltkalvis;

Virginijus Bušma, katilinės mašinistas;

Darius Jokšas, automatikas;

Renatas Savickis, apsaugos darbuotojas;

Jolanta Kvietkauskienė, apsaugos darbuotoja;

Andrius Žvirzdinas, apsaugos darbuotojas;

Vaida Lenkauskienė, virtuvės darbuotoja;

Albertas Jonušas, virtuvės darbuotojas.

UAB „Baltijos mineralinių vandenų kompanija“

Simas Šepikas, technikos vadovas.

UAB „Čia Market“

Virginija Juodviršytė, pardavėja-kasininė;

Dzidorius Nugaris, pardavėjas-kasininė.

AB „Klaipėdos pienas“

Aniceta Bagdonavičienė, ekonomistė;

Alvyda Bočkutė, buhalterė;

Aušra Bružienė, gamybos viršininkė;

Aušra Balsienė, meistrė.

UAB „Nepriklausoma tyrimų laboratorija“

Indrė Bagdonaitė, laborantė;

Elena Dapkienė, laborantė.

2012 m. IV ketvirčio geriausieji ūkininkai:

1-oje grupėje (per dieną parduoda nuo 50 iki 199 kg natūralaus pieno)

Steponas Jonikaitis

Naujininkų k., Juknaičių sen., Šilutės r.

8 karvės, šiuo metu natūralaus pieno kiekis per dekadą — 1500 kg, SLS — 132, BBS — 20.

2-oje grupėje (per dieną parduoda nuo 200 iki 499 kg natūralaus pieno)

Rūta Galdikienė

Prūsalių k., Nausodžio sen., Plungės r.

30 karvių, šiuo metu natūralaus pieno kiekis vidutiškai per dieną — 480 kg, SLS — 95 ir BBS — 18.

3-ioje grupėje (per dieną parduoda nuo 500 iki 999 kg natūralaus pieno)

Vytautas Vaišvila

Kalniškių k., Kelmės r.

59 karvės, šiuo metu natūralaus pieno kiekis kas antrą dieną — 1600 kg, SLS — iki 100, BBS — 9-10.

4-oje grupėje (per dieną parduoda nuo 1000 iki 1999 kg natūralaus pieno)

Mindaugas Grikštas

Noriškių k., Nausodžio sen., Plungės r.

60 karvių, šiuo metu natūralaus pieno kiekis vidutiškai per dieną — 1240 kg, SLS — 106 ir BBS — 16.

5-oje grupėje (per dieną parduoda nuo 2000 kg ir daugiau natūralaus pieno)

Edvardas Kesminas

Jovaišiškės k., Babrungo sen., Plungės r.

145 karvės, šiuo metu natūralaus pieno kiekis vidutiškai per dieną — 3200 kg, SLS — 116 ir BBS — 18.

Geriausio ekologiško pieno grupėje —

Marcelis Andruška

Nešukuočių k., Plungės r. sav., Plungės r.

10 karvių, šiuo metu natūralaus pieno kiekis kas antrą dieną — 300 kg, SLS — 130 ir BBS — 24.

Sausį savo gimtadienį jubiliejus ir sukaktis šventė šeši ūkininkai, pieną tiekiantys „Žemaitijos pienui“.

30 metų sukaktį pasitiko Laimonas Dobravalskis iš Rietavo savivaldybės Tverų seniūnijos Pleinės kaimo.

50 metų jubiliejus atšventė Kėdainių rajone, Kalnaberžėje, gyvenantis Alfonsas Kriaučiūnas, Telšių rajone, Tryškių seniūnijoje, Kiršių kaime, gyvenantis Saulijus Kačinskas, Klaipėdos rajone, Judrėnuose, gyvenantis ūkininkas Dainius Vilkas, Plungės rajone, Žemaičių Kalvarijos seniūnijoje, Uogučių kaime, ūkininkaujantis Justinas Jonušas ir Irena Balčiūnienė iš Silalės rajono Kaltinėnų seniūnijos Pakarčemio kaimo.

Juos pasveikinti ir apdovanoti atvyko Lietuvos pieno ūkių asociacijos direktorius Osvaldas Šarmavičius, AB „Žemaitijos pienas“ Žaliavos pirkimų vadybininkai Jurgita Zaboraitė, Vilmantas Staliūnas, Gvidas Domarkas, Aidas Stočkūnas, Donatas Viskontas ir Vidmantas Bajarūnas.

Laikas bėga, o ūkis gyvuoja

Saulijaus ir Zinos Kačinskių ūkis, įsikūręs Telšių rajono Kiršių kaime,— pavyzdinčiai tvarkomas.

Saulijus kilęs iš Gerulių, žmona Zina — iš Klaipėdos rajono. Susipažino pradėję dirbti Dūseikių pensionate, kur tebedirba iki šiol, tik įstaiga dabar vadinasi kitaip

— Dūseikių socialinės globos namai. Čia Zina buhalteriauja, o Saulijus — socialinio darbuotojo padėjėjas.

Jaunystėje Saulijus dirbo agromonu. Šią specialybę įgijo mokydamasis Rietave. Ūkininkauti pradėjo nuo 1990 metų, o ūkį įregistravo 1996-aisiais. Gyveno tuomet Dūseikiuose, į Kiršius, nusipirkę seną sodybą, persikraustė 1995 metais. Vyriškis, sako, visur suspėjantis, tik reikia daug anksčiau rytą pakilti.

Zinos ir Saulijaus Kačinskių ūkis — mišrus. Kol neturi erdvesnės fermos, ūkininkai laiko 47 gyvulius, iš jų — 25 melžiamas karves. Dirba 72 hektarus žemės, iš kurių — 52 hektarai nuosavos. Dalyvavo Nitratų ir Pieno direktyvų rėmimo programose. Pieną „Žemaitijos pienui“ parduoda, kaip patys sako, nuo pirmos karvės — apie 25 metus. Kitur net nemėgino eiti, nes žino, kad geriau nerasiąntys. Ūkininkai džiaugiasi reguliariu — du kartus per mėnesį — „Žemaiti-

jos pieno“ bendrovės atsiskaitymu už parduodamą produkciją.

Šiuo metu kas antrą dieną primelžia po 800-900 kg pieno. Tai truputį mažiau nei vasarą. Bandą kontroliuoja ir tuo džiaugiasi. Pieno kokybė ypač pagerėjo įsigijus pieno melžimo liniją.

Kačinskams buvo kilę minčių nebeūkininkauti, tačiau laikas eina, o jų ūkis ir toliau gyvuoja. Ateityje ūkininkai planuoja plėsti ūkinius pastatus, suręsti gyvuliams šiuolaikišką fermą. Saulijus turi visą reikalingą techniką, tad nuderba ne tik savus darbus, bet paprašytas mielai talkina ir kitiems.

Zina prisipažino, kad spėja ir mėgstama veikla užsiimti — lanko linijinių šokių užsiėmimus, abu dalyvauja šventėse, kultūriniuose renginiuose.

Kačinskai užaugino dukrą Gretą, kuri mokosi Kauno technologijos universitete trečiame kurse. Šiuo metu mergina apie žemės ūkį negalvoja, o kas bus toliau, pasak Saulijaus, parodys ateitis.

S.Kačinskas.

Sėkminga ūkininkavimo pradžia

Laimonas Dobravalskis iš Rietavo savivaldybės Pleinės kaimo ūkininkauja trejus metus. Dalyvauja jaunųjų ūkininkų programoje, tai galėjo nusipirkti traktorių ir šieno presą. Laiko 12 melžiamų karvių, dirba 52 ha žemės. Pienas — geros kokybės.

Vyrukas kilęs iš Telšių. Mirus senoliui, tėvai nenorėjo palikti vienos močiutės, tad, kai Laimonas mokėsi trečioje klasėje, persikraustė gyventi į kaimą ir pradėjo ūkininkauti. Sesuo baigė mokyklą Telšiuose.

Laimonas visą laiką dirbo pas ūkininkus, o kai jam sumažino algą, sumanė pats ūkininkauti. L.Dobravalskis daugiausia gali laikyti 16 karvių, nes tik tokiam gyvulių skaičiui suręsti pastatai. Dar ūkininkas laiko jaučių.

Dobravalskiai augina dvi dukras. Mergaitės mokosi Tveruose, kurie yra tolokai nuo namų — net 9 kilometrai.

Gyventi ir dirbuotis smagiau, nes netoliese įsikūrę sesuo su šeima ir mama su tėčiu.

L..Dobravalskis.

Solidūs ūkininkai

I.Balčiūnienė su sūnumis Karoliu ir Kornelijumi.

Irena ir Vytautas Balčiūnai — solidūs ūkininkai. Turi 80 melžiamų karvių, o iš viso laiko 200 galvijų, dirba 200 ha nuosavos žemės.

Silališkiai kas antrą dieną parduoda apie 3 tonas pieno ir yra šiame rajone penketuke tarp daugiausiai pieno parduodančių ūkininkų. Su „Žemaitijos pieno“ bendrove Balčiūnai bendradarbiauja nuo ūkininkavimo pradžios.

Ūkyje dirbuojasi patys, nieko nesamdo. Jiems padeda šešiolikamečiai sūnūs dvyniai Karolis ir Kornelijus. Jie moka ne tik traktorių vairuoti, bet ir karvę pamilžti. Vaikai — puikūs Kaltinėnų gimnazijos mokiniai. Vyrukus traukia žemės ūkis, tačiau dar nežino, ar su juo susies savo ateitį. Broliai turi vyresnę seserį Aureliją.

Didžiausia pagalbininkė — žmona

A.Kriaučiūnas.

Alfonsas Kriaučiūnas ūkininkauja nuo 2003 metų. Jo ūkis yra nedidelis — turi 10 melžiamų karvių ir 3 prieauglius, valdo 30 ha žemės.

Ūkininkas planuoja bandą plėsti iki 15 karvių, tačiau Kėdainių rajone trūksta žemės. Tai stabdo ūkio plėtrą.

Ūkyje didelę dalį darbų nuderba ūkininko žmona, nes Alfonsas darbuojasi miške medkirčiu. Kriaučiūnai yra darbštūs, mylintys gyvulius, gerai juos prižiūrintys ūkininkai.

Gaila, kad jų vaikai išsibarstę po užsienį, tai šiuo metu ūkio palikti nebūtų kam.

Suspėja visur

Dainius Vilkas su žmona Laima ūkininkauti pradėjo nuo vienos piendavės, kurią vestuvių proga padovanojo uošvieni. Šiuo metu jie turi 26 melžiamas karves.

Pieną visą laiką pardavė tik „Žemaitijos pienui“ — iš pradžių nešė į pieno supirkimo punktą, o dabar pienvėžis atvažiuoja paimti pieno iš fermoje esančio šaldytuvo.

Vilkai užaugino ir išleido į mokslius tris dukras — Mildą, Eglę ir Ingą. Visos įgijo aukštuosius mokslus, o Inga pasekė tėvo pėdomis — baigė Veterinarijos akademiją.

Dainius yra privatus veterinarijos gydytojas ir aptarnauja didžiąją dalį Klaipėdos rajono pieno ūkių, žmona dirba gyvulių produktyvumo kontrolės specialiste. Jie suspėja visur — ir savo ūkį prižiūrėti, ir valdiškus darbus nuderbti.

D.Vilkas.

Didins karvių bandą

Justinas Jonušas, gyvenantis Plungės rajone, Žemaičių Kalvarijos seniūnijoje, Uogučių kaime, laiko 19 melžiamų karvių, 14 telyčių, 5 bulius, dirba 18 ha nuosavos ir dar tiek pat nuomojamos žemės.

J.Jonušas yra įgijęs mechaniko specialybę, gyveno Plungėje, žmona dirbo odos gamykloje. Į tėviškę grįžo prieš 18 metų. Abu su žmona — vietiniai, augina keturis vaikus — du sūnus ir dvi dukras. Vyresnioji Inga mokosi Klaipėdos kolegijoje ikimokyklinės pedagogikos specialybės, sūnus — Plungės verslo amatų mokyklos studentas, penkiolikametė Alina — Platelių gimnazijos gimnazistė, o jaunėlis Edvinas — 11 metų — irgi moksleivis.

Jonušai karves melžia abu su žmona, ir tai trunka apie pusantros valandos. Darbą pradeda apie pusę septynių ryto, o pienvėžis atvyksta pusę devynių.

Per keletą metų ūkininkai planuoja didinti bandą, nes turi gerų telyčių. Pieno karvės duoda daug, jis kokybiškas, piendavės yra sveikos, gerai šeriamos.

Jonušai patenkinti „Žemaitijos pieno“ bendrove, jos darbuotojų sąžiningumu ir dalykišku bendradarbiavimu.

J.Jonušas su žmona.

ABF „Šilutės Rambynas“: istorija, darbai, žmonės

Pradedame 2013-uosius

Praėję metai mūsų bendrovei buvo sėkmingi tiek modernizuojant, plėtojant gamybą, tiek sprendžiant produkcijos realizacijos problemas.

Igyvendiname daug svarbių projektų. Sėkmingai dalyvavome įvairiose parodose, pelnėme garbingų apdovanojimų. Tačiau tai, ką 2012-aisiais pasiekėme, jau yra praeitis. Ją prisimindami, pirmiausiai galvojame apie ateitį, apie tai, ką turėsime nuveikti šiais metais.

Svarbiausi mūsų siekiai 2013-aisiais yra šie: PIK-NIK sūrio dešrelių gamybą ir pardavimą padidinti 20 procentų; įdiegti išrūgų koncentravimo sistemą su išrūgų tiršinimu ir skystosios dalies išvalymu iki vandens; atskirti gamybinės patalpas pagal sanitarines zonas, sumontuoti higieninę stotelę aukšto sanitarinio lygio zonoje, įsigyti laboratorijai skirtą pieno analizatorių, kuris užtikrintų produktų tyrimų tikslumą; įsigyti dar vieną 50 tonų pieno talpą; pagerinti darbuotojų darbo ir poilsio sąlygas: rekonstruoti buitines patalpas, įrengti valgomąjį, atlikti kitus darbus.

Renata Rupšienė
Gamybos direktorė

Birutė Archipovienė (kairėje), Renata Rupšienė.

„Šilutės Rambyne“ dirba 110 moterų. Jų vaidmuo gamyboje ir vadovavime yra didžiulis. Dvi iš bendrovėje vadovaujančių moterų matote ir šioje nuotraukoje. Tai Gamybos padalinio vadovė Birutė Archipovienė ir gamybos direktorė Renata Rupšienė.

Birutė Archipovienė įmonėje dirba nuo 1976 metų, yra viena iš bendrovės senbuvė ir svarbiausių darbuotojų. Per savo darbo metus ji perėjo daugelį karjeros pakopų. Baigusi Kalvarijos maisto technikumą, dirbo pieno priėmėja, paskui tapo mikrobiologijos laboratorijos darbuotoja, vėliau — sūrių gamybos meistre, Sūrių cecho vyr. meistre, o nuo 2000-ųjų metų yra didžiausio bendrovės padalinio, kuriame dirba per 100 žmonių, vadovė. Ji ne tik sumani specialistė, gera gamybos organizatorė, bet ir nuoširdus, patikimas, šiltas žmogus.

Gamybos direktorė Renata Rupšienė irgi baigė Kalvarijos maisto pramonės technikumą, o paskui Kauno technikos universitete įgijo chemijos inžinerijos bakalauro kvalifikacinį laipsnį ir chemijos inžinerijos magistro kvalifikacinį laipsnį. Įmonėje dirbo meistre (pieno priėmimo, gamybos, realizacijos), technologe, nuo 2012 metų — gamybos direktorė.

PIK-NIK sūrių gamybos ceche — modernūs įrengimai. Jie padeda pagaminti tarptautinius kokybės standartus atitinkančią produkciją.

Iš Šilutės — į pasaulį

Šiuo metu „Šilutės Rambynas“ gamina 6 rūšių sūrius. Daugiau kaip 50 procentų visos savo pagamintos produkcijos bendrovė realizuoja užsienio rinkose, kuriose ji išsikovojo pripažinimą.

Realizacijos meistrė Regina Švedienė.

Šilutiškių sūriai keliauja į Angliją, Rusiją, Olandiją, Vokietiją, Izraelį, Estiją, Latviją, Lenkiją, Ukrainą, Baltarusiją, Bosniją, Čekiją, Slovakiją, Gruziją, Vengriją.

Daugiausia eksportuojama į Angliją (plėšomos sūrių dešrelės), Rusiją (sūris „Gouda“, plėšomos sūrių dešrelės), Izraelį („Nemuno lan-“ sūrių gaminiai).

Vienas iš svarbiausių technologinių etapų: sūrių vakuumavimo į polimerinius nokinimo maišelius, sūrių nokinimas, pakavimas, ženklavimas, realizacija yra patikėtas meistrės Reginos Švedienės vadovaujamam padaliniiui.

Pro atsiminimų langą...

Buvusi Šilutės sūrių gamyklos vyr. technologė Aldona Uznienė parašė pluoštą savo atsiminimų. Šioje įmonėje ji išdirbo 35 metus — nuo 1965-ųjų iki 2000-ųjų. Spausdiname keletą atsiminimų fragmentų.

...1966 metais įmonė gamino 30 proc. riebumo „Rambyno“ ir 50 proc. riebumo „Rokforo“ sūrius, sviestą, grietinę, ledus, varškę, kefyra, pilstė į butelius pieną. Pieną ir kefyra į parduotuves veždavo du kartus per dieną (0,5 litro butelis pieno kainavo 11, o kefyro — 13 kapeikų). Gamybos sąlygos po truputį gerėjo, tačiau vis dėlto daugiausiai darbo reikėdavo padaryti rankomis. Tai buvo sunku, ypač moterims, kurios sudarė didžiausią darbuotojų dalį.

Įstrigo į atmintį sovietinių laikų spec. apranga. Įsidarbina, pavyz-

džiui, smulkaus sudėjimo moteriškė. Jai duoda chalata. Jis — per platus, per ilgas. Duoda ilgus, sunkius guminius batus, storą guminę beveik žemę siekiančią prijuostę. O ant galvos balta kepurė... Pažiūri į taip aprengtą moterį ir pagalvoji: „Į ką tu pavirtai...“

Apie 1970 metus pelėsinį, 50 procentų riebumo „Rokforo“ sūrį Lietuvoje gamino tik mūsų Šilutės gamykla. Gamino jį rankiniu būdu. Šio sūrio gamybai buvo specifiniai reikalavimai ir ypatinga priežiūra, bet jis buvo mėgstamas gurmanų, ypač — Rusijos vartotojų, daug metų gerai vertintas. Kadangi sūriai buvo gaminami tame pačiame pastate kur ir kita produkcija, dėl pelėsio išplitimo galimybės į kitas gamybinės patalpas, jo gamyba buvo nutraukta.

Pelėsinis „Rokforo“ sūris turėjo savitą skonį, dėl kurio kartais kildavo juokingų nesusipratimų. Kartą mūsų gamyklos vyr. mechanikas Vaclovas Jaugėla šio sūrio nusivežė į jubiliejinį klasės draugų susitikimą viename restorane ir padavė jį padavėjai supjaustyti. O ta, nusinešusi į virtuvę, su darbo draugėmis nuspėdė, kad keistasis sūris yra sugedęs ir jį išmetė į atliekų konteinerį.

...1995 metais gamykla įsigijo naują vokišką sūrių gamybos liniją SCHWARTE. Jos įdiegimu rūpinosi direktorius Jonas Vilionis. Sūrių gamyba esmingai pasikeitė: daug jos procesų buvo automatizuota, kompiuterizuota. Produkcijos gamyba padidėjo beveik 10 kartų.

Gamyklos istorijoje buvo ir sunkių dienų. Įmonė pradėjo atgim-

Skaičiai ir faktai

ABF „Šilutės Rambynas“ yra seniausia Šilutės įmonė, šiemet pradėjusi skaičiuoti 71-uosius savo istorijos metus.

Bendrovėje dirba 185 darbuotojai.

Nuo 2000 metų įvairiose parodose ir konkursuose „Šilutės Rambyno“ sūriai pelnė 7 aukso, 2 sidabro bei 2 kitus medalius, 7 diplomus, 4 žurnalo „Geras skonis“ nominacijas, keletą kitų apdovanojimų.

2011 m. pasiektas Lietuvos rekordas — bendrovė pagamino beveik 385 m. ilgio plėšomą sūrio dešrelę.

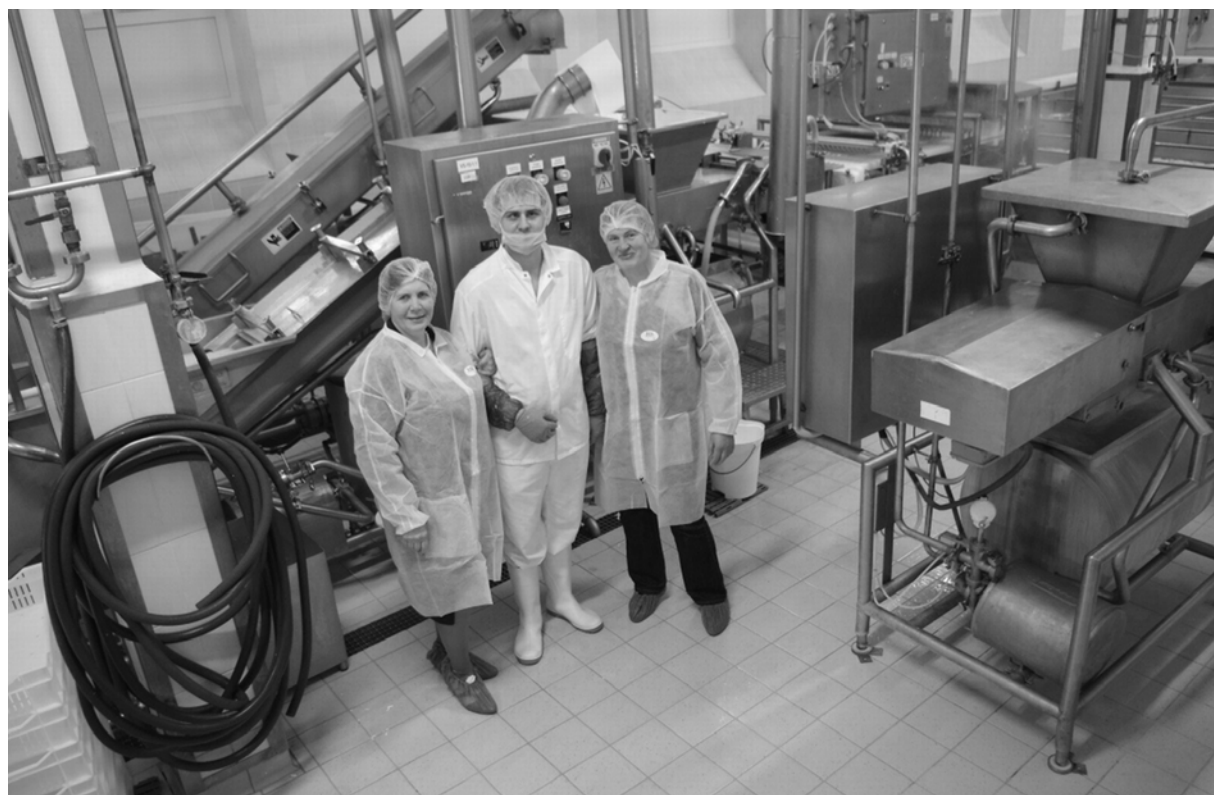

Aldona Uznienė.

ti, kai ją įsigijo „Žemaitijos pienas“. Prasidėjo didelės investicijos. Pirmiausiai buvo pastatytas naujas našus garo katilas ir naujos sūrių nokinimo patalpos, kuriose telpa daugiau kaip 1000 tonų produkcijos. 1999 metų balandžio mėnesį „Šilutės Rambynas“ gavo licenciją išvežti savo produkciją į Europos Sąjungos šalis.

Dirbdama gamykloje, sutikau daug gerų specialistų, puikių žmonių. Pirmiausiai prisimenu vyr. buhalterį Praną Lukošį, geriausią buvusio „Klaipėdos pieno“ kombinato, kuriam priklausė ir mūsų gamykla, buhalterį. Iš jo išmokome dirbti labai kruopščiai, atsakingai. Prisimenu nepaprastai gabią moterį vyr. ekonomistę Stasę Žukienę, sūrių cecho vyr. meistrę Eleną Ivoškevičienę, sūrių meistrę, laboratorijos vedėją, visuomenininkę, tikrą kolektyvo sielą Vaclovą Šarliokienę, mikrobiologę Stasę Tubienę, sūrių cecho vyr. meistrę Birutę Archipovienę, vyr. mechaniką, energetiką, automatiką, ypač gabų ir kultūringą žmogų Vaclovą Jaugėlą, puikų mechaniką, visų galų meistrą Zenoną Alkevičių ir daugelį kitų.

Puslapį paruošė
Stasys Mėlinauskas.
Nuotraukos — Laimos Putriuvienės.

PIK-NIK sūrių gamybos operatorius Vytautas Klumbys, sūrių gamybos meistrės Erika Gečienė (kairėje) ir Stefa Eskertienė.

Gera melžėja — geros kokybės pienas

Pieno ūkyje karvių melžimo procesas vaidina labai svarbų vaidmenį. Tai vienas svarbiausių ir atsakingiausių darbų pieno fermose. Šioje vietoje pats svarbiausias vaidmuo tenka melžėjai. Nuo melžėjos darbo labai priklauso ne tik pieno kokybė ir karvių tešmens sveikatingumas, bet ir pieno kiekis bei sudėtis. Iš melžėjos daug reikalaujama, nes kiekviena jos klaida brangiai atsieina: netenkama pieno, o kartais net ir gyvulio.

Šiuolaikinė melžimo technika ir pažangios technologijos reikalauja iš melžėjos gero praktinio ir teorinio pasiruošimo. Melžėja yra tarpininkas tarp melžimo įrangos ir karvės. Nuo to, kaip melžėja sugeba tuos du dalykus suderinti, priklauso gyvulio sveikata, primilžis ir pieno kokybė.

Karvės gerovė labai svarbi pieno ūkyje. Karvę užauginti reikia 2-2,5 metų, o ją sugadinti galima labai greitai — per savaitę.

Nuo blogai dirbančios ir neprižiūrimos melžimo įrangos ar netinkamo melžėjos darbo karvės patiria daug streso, traumojamas tešmuo. Karvės bijo eiti į melžimo aikštelę, ruošiant tešmenį melžimui dažnai kelia koją ir spiria, ir pats melžimo procesas karvei jau tampa prievarta. Ypač neigiamai veikia karvių tešmens sveikatingumą sausas melžimas arba permelžimas.

Norisi pasidžiaugti, kad bendras melžėjų meistriškumas palaipsniui kyla. Jei prieš kokius 5-6 metus tik nedaugelyje ūkių melžėjos melžimo metu naudodavo „grybukus“ ir nuo atskirų tešmens ketvirčių nuimdavo melžiklius, tai pastaraisiais metais nuimti melžiklius nuo atskirų tešmens ketvirčių jau tampa lyg ir įprastas dalykas melžimo procese. Vadinasi, melžėjos jau supranta, kad tuščias melžimas labai neigiamai veikia tešmens sveikatingumą. Daugelyje stambesnių pieno ūkių, kur visiškai sumontuota automatizuota melžimo įranga, melžėja vienu metu kartais melžia net iki 10-20 karvių. Iš karto kyla klausimas, ar melžėja gali spėti stebėti ir kontroliuoti melžimo procesą. Jos pagrindinis darbas lieka tik tešmens paruošimas melžimui ir melžiklių užmovimas, o visa melžimo proceso eiga paliekama kontroliuoti kompiuteri-

zuotai sistemai. Tačiau šiandien kompiuterizuota sistema dar negali įvertinti, ar pienas dar melžiamas iš visų ketvirčių, ar tik jau iš vieno. Melžikliai automatiškai nuimami, kai pasibaigia pieno tekėjimas paskutiniame ketvirtyje.

Didžiausia problema yra tešmens ketvirčių netolygumas. Ūkiuose labai retai kur yra vykdoma atranka pagal karvių tešmens tinkamumą mechanizuotam melžimui. Melžimo laikas tarp atskirų tešmens ketvirčių kartais siekia net 2 minutes ir daugiau. Tokiu atveju jokia automatizuota ar neautomatizuota melžimo įranga, išskyrus melžimo robotus, negali pagelbėti besimelžiančiai karvei. Čia gali padėti tik gerai dirbanti melžėja, nuimdama nuo atskirų išsimelžusių tešmens ketvirčių melžiklius. Todėl pieno ūkiuose melžėjų meistriškumas yra labai vertinamas. Melžėja turi turėti daug teorinių ir praktinių žinių, kad galėtų tinkamai vykdyti ir kontroliuoti melžimo procesą. Ji turi gerai žinoti pieno atleidimo fiziologiją, melžtuvo veikimo principą, melžimo organizavimo ir daugelį kitų klausimų. Lietuvoje jau dvylika metų kasmet vyksta

melžėjų varžytuvės, kurių pagrindinis tikslas — teorinių žinių gilinimas ir praktinių įgūdžių bei meistriškumo tobulinimas, kuris reikalingas kasdieniame darbe. Tik aukštos kvalifikacijos melžėja gali tinkamai vykdyti melžimo procesą ir užtikrinti gerą pieno kokybę.

Doc. dr. Saulius Tušas
Josifo Taco melžimo mokymo
centras Lietuvos sveikatos
mokslių universitetas

Ūkininkai neišnaudoja galvijininkystės galimybių

Kiekvienas galvijus auginantis ūkininkas siekia didesnio gyvulių priesvorio, mažesnių pašarų sąnaudų, aukštesnės skerdienos raumeningumo klasės. Tačiau šiais laikais ūkininkai turi atsižvelgti ir į besikeičiančius vartotojų poreikius. Specialistai gali ūkininkams pagelbėti. Jau ir Lietuvoje atliekami tyrimai, kaip pagerinti labiausiai šalyje paplitusių galvijų veislių savybes.

Nauji poreikiai

Pasak Lietuvos sveikatos mokslų universiteto Veterinarijos akademijos prof. Česlovo Juknos, kuris neretai vadinamas Lietuvos šiuolaikinės galvijininkystės kūrėju, buvo svarbu Lietuvoje auginti kuo daugiau gerų grynaveislių galvijų, o dabar ūkininkams, ypač nedalyvaujantiems veislininkystės programose, atsiranda gera proga uždirbti pagerinant prastesnes šalyje paplitusias galvijų veisles. „Poruojant įvairių veislių galvijus galimas heterozės efektas. Šia galimybe privalomą pasinaudoti“, — ragino prof. Č.Jukna. Vis daugiau vartotojų mėsai dabar kelia ir ateityje kels naujus reikalavimus. Ne visi ūkininkai suvokia galimybę tuo pasinaudoti ir tebesiekia tik didesnio galvijų priesvorio bei mažesnių sąnaudų pašarams. Tačiau ir vienus, ir kitus tikslus galima pasiekti kryžminant skirtingų veislių galvijus. „Jei galvosime tik apie galvijų perkimą ir pardavimą, tai po 5-10 metų geros kokybės nebėliks. Svarbu ieškoti galimybių, kaip pelningai galvijus parduoti, tačiau ne mažiau svarbu ir neužmiršti tobulinti veislių“, — priminė Č.Jukna.

Genetinio potencialo paieškų pradžia

Pasaulyje rinkoje vis atkakliau ieškoma būdų, kaip racionaliau panaudoti turimą genetinį gyvūnų potencialą. O kokia tokių siekių pradžia? Galvijus žmonės prisijaukino prieš 7-8 tūkst. metų. Iš pradžių juos tik stebėdavo, atrinkdavo laukinius nuo naminių. Po to žmonės vis daugiau dėmesio skyrė galvijų išvaizdai. Taip per šimtmečius išsivystė mokslas apie eksterjerą. Kaip atskira mokslo šaka jis buvo pripažintas tik XVII a. Žmonės pradėjo ieškoti būdų, kaip tobulinti jau susiformavusias gyvulių grupes. Beje, vienu metu itin svarbia laikyta gyvulių traukiamoji jėga, nes jie būdavo naudojami karo žygiuose, sunkiai dirbant. „Gyvulių populiacijų genetinių grupių kryžminimas arba poravimas tarpusavyje buvo žinomas nuo viduramžių.

Labiausiai tai pastebima arklininkystėje. Vykstant karams ir kautoms kraustantis iš vienos vietos į kitą pastebėta, kad Europos eržilus suporavus su Azijos kumelėmis palikuonys būna kur kas stipresni, ištvermingesni. Taip panaudojant skirtingas galvijų veisles.

dojant skirtingas gyvulių veisles pamažu siekta stiprinti genetinį jų potencialą“, — pasakojo Č.Jukna.

Daug lemia veislių suderinamumas

Pirmą kartą heterozės terminą 1914-aisiais paminėjo Amerikos mokslininkas D.Šelas. Tačiau konkretesni tyrimai atlikti tik 1935 m. Kryžminant kiaules buvo ne tik išvestos visesnės paršavedės, bet ir nustatyta, kad priesvorio vienetui reikia mažiau pašarų.

Heterozės nauda pirmieji pasinaudojo JAV ir Kanados paukštininkai, sukūrę mišrūnus broilerius. Vėliau, sukryžminę įvairių veislių galvijus, amerikiečiai iš karvių pirmelždavo net apie 20 proc. daugiau pieno. Heterozė buvo vis sparčiau naudojama. Tiesa, ne visada jos rezultatai būdavo sėkmingi. „Pastebėta, kad kai kuriais atvejais kryžminimas nepasiteisino. Paaiškėjo, kad daug lemia veislių suderinamumas. Be to, reikia sudaryti palankias genetinio potencialo realizavimo sąlygas. Jei mišrūnai atsidurs skurdžioje aplinkoje, tai heterozės efekto gali nebūti ir rezultatai gali būti netgi prastesni“, — pasakojo Č.Jukna.

Pirmieji tyrimai Lietuvoje

Lietuvoje galvijų kryžminimas oficialiai pradėtas 1964-aisiais Tauragės rajone kryžminant Lietuvos juodmargius su šorthornų ir aberdynų-angusų veislių galvijais. „Aberdynai-angusai buvo smulkūs, todėl mišrūnų svoris sumažėjo apie 5 proc., tačiau skerdienos išeiga buvo gerokai aukštesnė. Aberdynai-angusai anksti subręsdavo, todėl sukaupdavo daug riebalų, tačiau rinkai jų nereikėjo, todėl heterozės rezultatais nepasinaudota“, — prisiminė Č.Jukna.

Antroji heterozės efekto paieškų banga į Lietuvą plūstelėjo šiek tiek vėliau, kai iš Ukrainos įvežti Šarolė veislės buliai buvo sukryžminti su Lietuvos juodmargėmis. „Rezultatai buvo geri: priesvoris padidėjo apie 7 proc., o pašarų sąnaudos sumažėjo 10-11 proc. priesvorio vienetui. Vėliau Skuodo rajone Lietuvos žašias karves apseklino Kijano bulių sėk-

la. Priesvoris padidėjo 5-7 proc. Deja, ir škar heterozės rezultatais nepasinaudota, nes nebuvo poreikio“, — prisiminė Č.Jukna.

Heterozės efektas akivaizdus

Atkūrus nepriklausomybę, pradėta orientuotis į Vakarų šalis — atnaujinti bandymai kryžminant Lietuvos juodmargius su Šarolė bei limuzinų veislių galvijais. Galvijų šėrimas ir auginimo sąlygos buvo vienodos. Kai galvijai sulaukė 500 dienų, nustatyti tokie rezultatai: Lietuvos juodmargiai svėrė 492 kg, o sukryžminti su Šarolė — 545 kg, su limuzinais — 528 kg. Įdomūs bandymai atlikti Šilutės rajone Lietuvos juodmargius kryžminant su aubrakais. Priesvorio padidėjimo efektas buvo 3-4 proc., o pašarų sąnaudos sumažėjo 8-9 proc.

„Pirmą kartą Lietuvoje atlikome įvairių veislių mišrūnų medžiagų virškinamumo tyrimą. Palyginome Lietuvos juodmargius su limuzinų, Šarolė, aubrakų ir angusų mišrūnais. Mišrūnų baltymų virškinamumas buvo geresnis. Ląstelienos virškinamumas visų mišrūnų geresnis nei grynaveislių galvijų. Tai labai svarbu, kai galvijai šeriami tik žoliniais pašarais, kuriuose daug ląstelienos“, — sakė Č.Jukna.

Nenumatytos problemos

Pasak prof. Č.Juknos, padažnėjus kryžminimų, skerdyklose kilo konfliktų. Ūkininkai kaltino supirkejus, kad šie sukčiauja, nes kartais būdavo nustatoma mažesnė, nei tikėtasi, skerdienos išeiga. „Keisti, literatūroje neaprašyti atvejai. Atlikome tyrimus. Paaiškėjo, kad tokius rezultatus lemia veislių susiderinimas. Kryžminant svarbu ne tik galvijų veislė, bet ir bulių savybės“, — sakė Č.Jukna.

Taigi tos pačios veislės bulių palikuonys gali būti labai skirtingi. Todėl gali skirtis ir priesvoris. Tad labai svarbu išsiaiškinti bulius, kurie perduoda savo savybes palikuonims, ir tik tada juos naudoti kryžminimui. Priešingu atveju nėra jokių garantijų, kad bus pasiektas heterozės efektas. Dėl veislių pasirinkimo kryžminimui reikia spęsti kiekvienu konkrečiu atveju.

Albinas Čaplikas

Skelbimai

Parduoda

Gyvulius

Veislinį vieno mėnesio bulių-ką DAYTON. Tel. 8~601 74188 (Kelmės r.).

8 metų darbinę kumelę. Tel. 8~613 89506.

Tris baltgalvių veislės sukergtas avis. Tel. 8~618 57916.

Techniką

Traktorių MTZ-820 (1999 m., naujos priekinės padangos, nauji akumuliatoriai, aušinimo skystis, nedažytas, techniškai tvarkingas, kaina 27500 Lt), grėblį-varytuvą (5 žvaigždžių, kaina 700 Lt), savos gamybos keltuvą su cilindru (rulonams kelti, montuojamas prie MTZ traktoriaus galo, kaina 750 Lt). Tel. 8~686 41454.

Grėblį DOBILAS-3 (kaina 3500 Lt), grūdų sėjamosias SZ-3,6 (2 vnt., kaina 2100 Lt ir 3500 Lt), 6 t mėšlo kratytuvą (kaina 4200 Lt), frontalinio krautuvo PKU-0,8 rėmą (kaina 1200 Lt), nuožulniuosius mėšlo šalinimo transporterius (naujo kaina 4500 Lt, naudoto — 2600 Lt), melžimo aikštelės (3 vietų kaina 1700 Lt, 4 vietų — 2300 Lt), lyginimo volus (140 x 70, 3 vnt., kaina 1600 Lt, mažuosius — 5 vnt. — 800 Lt), sėjamosios SZ-3,6 sėkladėžes (kaina 1200 Lt), 3,5 t cisternas su važiuokle (kaina 2300 Lt, 3 t — 2000 Lt), 4 m kultivatorių KPC-4 (prikabinamas, kaina 2600 Lt). Tel. 8~610 02860.

Traktorių T-25 (kaina 10000 Lt). Tel. 8~651 24058.

Gerą kultivatorių (2 m pločio), naudotą šildymo katilą ASTRA 25. Tel. 8~652 21097.

Gerą traktorių MTZ-80 (1986 m., kaina 9000 Lt). Tel. 8~686 22197.

Gerą grūdų valomąją PETKUS GIGANT K-531 su trejeriais. Tel. 8~612 84674.

Traktorių T-25, grūdų sėjamąją, arpa grūdams valyti, dvivagį plūgą. Tel.8~682 18700.

Kitas prekes

640 litrų talpos pieno šaldytuvą (kaina 4600 lt) ir 2 tonų talpos nerūdijančio plieno vonią (kaina 800 lt). Tel. 8~614 39214 (Pasvalys).

Miežius, kvietrugius (kaina — 600Lt/t), traktorių DEUTZ FAHR DX-110 (1980 m.). Tel. 8~616 96734.

Šienainį (rulonuose), šieno presą FORTSCHRIT („kitkinis“), rusišką 4 diskų šienaplovę, aukšto spaudimo plovyklą su pašildymu. Tel. 8~621 27167.

Perka

Techniką

MTZ modelio traktorių ir prie T-40 kabinamą miškui traukti įrenginį bei vienaasę verčiamą priekabą. Tel. 8~608 57347.

Techniškai tvarkingą traktorių T-16. Tel. 8~612 13103.

ŽEMAITIJOS PIENAS
valdyba nuoširdžiai sveikina
30-ojo gimtadienio proga:
Vaidą Totilaite — dizainerę;

Luką Karecką — vairuotoją-vadybininką.

35-ojo gimtadienio proga:
Egidijų Jurkų — gamybos darbininką;

Brigitą Lymontienę — pardavėją-kasininkę (UAB „Čia Market“);

Editą Andriekienę — pardavėją-kasininkę (UAB „Čia Market“);

Editą Urbonienę — pardavėją-kasininkę (UAB „Čia Market“);

Marių Venckų — CIP operatorių.

40-ojo gimtadienio proga:
Vidą Kulbienę — užsakymų priėmėją.

45-ojo gimtadienio proga:
Vidą Videikienę — gamybos darbininkę;

Dainorą Razutienę — pieno surinkėją;

Vaidą Poškų — pieno surinkėją;

Vytautą Narkevičių — vairuotoją-ekspeditorių;

Alvydą Šidlauską — vairuotoją-laborantą;

Piotrą Ščiglo — vairuotoją-ekspeditorių.

50-ojo gimtadienio proga:
Zitą Činskienę — gamybos darbininkę;

Laimą Merkininkienę — pieno surinkėją;

Aleksandrą Petrošį — operatorių;

Dalią Alekniene — apskaitininkę;

Juoza Kačinską — elektrokrautuvo vairuotoją;

Mindaugą Čižauską — pieno privežėją.

55-ojo gimtadienio proga:
Aldoną Perminienę — pamainos meistrę.

60-ojo gimtadienio proga:
Antaną Šadbarą — vairuotoją laborantą.

65-ojo gimtadienio proga:
Zofiją Meškauskienę — pieno surinkėją.

30 metų darbo sukakties proga:
Danutę Šadbarienę — pieno surinkėją.

25 metų darbo sukakties proga:
Bronių Karalių — džiovyklos operatorių;

Romusą Jarulaitį — rinkodaros vadybininką.

15 metų darbo sukakties proga:
Algirdą Jucį — meistrą;

Saulių Bulašą — šaltkalvį;

Reginą Saunorienę — pieno surinkėją.

10 metų darbo sukakties proga:
Ingridą Bagvilaitę — vyr. sandėlininkę;

Petrą Karpį — vairuotoją.

Magija®

GLAISTYTAS VARŠKĖS SŪRELIS
SU AGUONOMIS APDOVANOTAS
AUKSO MEDALIU „METŲ GAMINYS 2012“!

„Magija“ - stebuklingo skonio akimirka.

Natūrali varškė, kurios yra net 84,5%, aguonos ir šokoladinis glaistas – nepakartojamo skonio klasikinis derinys desertų mėgėjams.

*Dieviškas
obuolių pyragas
su Dione ledais*

INGREDIENTAI:
Tešlai:

4 kiaušiniai

150g cukraus

1 žiupsnelis druskos

150g miltų

1 žiupsnelis kepimo miltelių

Įdarui:

6 dideli obuoliai

1 v.š. cukraus

80g sviesto

Garnyrai:

350 ml Dione ledų su Madagaskaro vanile

GAMINIMAS:

Kiaušinius reikia išplakti su cukrumi. Įberti žiupsnelį druskos ir kepimo miltelių. Į gautą masę berti miltus, nuolatos maišant, kad nesudarytų gumuliukų. Jei tešla visgi gavosi per kieta, galima įpilti šlakelį karšto vandens ar pieno. Tešlą reikėtų susukti į maistinę plėvelę ar foliją ir palaikyti šaldytuve apie 30 min.

Kol tešla šaldytuve, pasigaminame įdarą.

Obuolius nulupame ir supjaustome kubeliais. Obuolius pakaitiname ant margarino. Galiausiai sumaišome su cukrumi

Tešlą pasidaliname į dvi dalis ir plonai iškočiojame. Viena teslos dalimi iškočiojame kepimo formą.

Prieš tai kepimo formą reikėtų ištepti sviestu ar margarinu. Ant teslos sudedame paruoštą obuolių masę.

Galiausiai obuolius užklojame likusia tešla.

Orkaitę įkaitinti iki 200 C temperatūros. Pyragą kepame 50-60 min.

Kartu su pyragu patiekiami DIONE vanilinių ledų.

Tai reikia pajusti...
www.dione.lt

Leidžia: Lietuvos pieno ūkių asociacija.
Luokės g. 73, LT-87140 Telšiai.
Tel.: 8-444-22391, faksas 8-444-69210.
El.paštas: LPUA.info@gmail.com

Redakcinė kolegija: Jolanta Bitinienė;
Mindaugas Čėjauskas; Irena Baltrušaitienė;
Diana Abelkienė; Rimantas Banevičius;
Osvaldas Šarmavičius.

Spausdino Šiaulių „Titnago“ spaustuvė.
2 sp. l. Leidžiamas
nuo 1995-09-23, kartą per mėnesį.
Tiražas 3500 egz.

Dar daugiau naujienų
ir elektroninė parduotuvė
www.dziugashouse.lt

Rašykite! Skambinkite!

Norintys pirkti ar parduoti galvijus, žemės ūkio techniką, kitas su ūkininkavimu susijusias prekes, galite kreiptis telefonais 8–684 78390; 8–610 08187; rašyti el. p.: dackevicene@gmail.com, lpua.info@gmail.com

ISSN 1648-777X

Draugaukime:
Legendinis sūris DŽIUGAS

Leidinyi platinamas Lietuvos pieno ūkių asociacijos nariams, AB „Žemaitijos pienas“ darbuotojams ir pieno tiekėjams